

admodum iste, quem praedicant, zelus tam purus esse videtur, ut non vi-
tium quid secum vehat: ut plurimum autem inconsultus etiam est, & cum
summa imprudentia coniunctus, existimauerimque, fieri posse, tutius quoque, &
sapiente homine dignius esse, strenue in bona incumbere & prauis se opponere, si-
ne ulla animi commotione, quam zelum vocant. Quod tamen de eo, qui per cer-
ta documenta, quod diuinitus immissus sit, se prodidit, neutiquam intelligo.
Multominus autem ut in poenas, & duriores castigationes improborum, statim
erumpat, permittendum est, cum magistratus hoc munus sit. Quae enim a ve-
teribus quandoque dicuntur, virum bonum a natura magistratum designari &
quidem perpetuum, naturae lege ei principatum deferri, qui agat iusta, & id
genus alia, ab HVGONE quoque GROTIUS ** comprobata, rectiora edoctis,
se neutiquam probant.

** lib. II. de I.
B. & P. Cap.
XX. §. IX.

§. XVI. Non honesti tantum, sed decori quoque ratio habenda est
viro sapienti, Cynicosque reprehendimus merito, qui hoc plane habue-
runt insuper, & impudentiam rusticitatemque sapientiae crediderunt esse argu-
mentum. Rectius PITTACVS, cuius aliquot de decoro extant prae-
cepta. Primo quidem infelicitatem nemini exprobrandam docet. Quan-
quam & honesti leges migret, qui talia exprobrat alteri, afflictioque affli-
ctionem addit. PITTACVS autem sapientissimos quosuis sibi consentientes
habet. ARISTOTELES: * qui natura deformes sunt, eos reprehendit nemo: sed,

* lib. III.

Ethic. Nicom. illos, qui diuinitus naturae deformes per neglectum exercitiorum & incuriam ta-
les euaserunt. Et PLVTARCHVS ** Homerus, inquit, deridet eos, quos clau-

** de audiend. dicationis, coecitatis, aut similibus pudet, neque situperabile ducens quod turpe non
Poetis. p. 13. sit; neque turpe, cuius non penes nos, sed penes fortunam est causa. Alterum vero

add. lib. PITTACI monitum ad decorum spectans hoc est: quod facere instituis, noli
II. Symposiae. praedicare. Rationem ipse addit: nam si facere nequiu-
eris, rideberis.

Quaest. I.

§. XVII. Denique & ad prudentiam nos erudit PITTACVS nobili effa-
to, quod semper fere in ore habuit: *ναῖος γινώσκω, tempus nosce.* Quorsum & al-
terum eius dictum spectat: *maxime gratum esse tempus.* Quanquam ibi non
habeatur vox *ναῖος*, sed *χρόνος*. Designat autem PITTACVS eam virtutem
quae prudentiae aut pars aut fructus praestantissimus est, quam Graeci *ἐναι-
γία* vocant. Stoici eam dicebant *ἐνταλμία*, ut auctor est M. TVLLIVS CICE-

* lib. I. de Of-

fic. Cap. XL. Vitium quod illi aduersatur, Graecis dicitur *ἀναίγία*, describiturque a THEO-

** in Chara-

cterib. Eth. PHRASTO, ** quod sit *ἐπίτευξις λυπηρὰ τῆς ἐν τοῦ χρόνου*, congressio molesta

p. m. 38. add. *tempestiuus is est, qui ad amicum occupatum accedens, velit re communicata, cum*

Isaac9 Casau- *illo deliberare.* Sed longe lateque ista *ἐναιγία* siue tempestiuitas, per omnes vi-

bonus ad h. l. tae humanae actus se diffundit, & in factis pariter ac sermone, se prodit. Tam

* Proverb. autem necessaria est, ut grauisimorum negotiorum vnice ab ea pendeat suc-

XXV. II.

cessus. Intellexit illud Rex sapientissimus * maximopere eam commendans,
& cum PITTACO plane consentiens. Sed haec nunc
sufficiant.

